בבית המשפט העליון

רע"פ 7620/17

לפני:	כבוד השופט י' אלרון
המבקש:	פלוני
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (הנשיאה ר' יפה-כ"ץ והשופטות י' רז-לוי וג' שלו) בע"פ 21424-09-17 מיום 25.9.2017

בשם המבקש: עו"ד טלי גוטליב

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (הנשיאה ר' יפה-כ"ץ והשופטות י' רז-לוי וג' שלו) בע"פ 21424-09-17 מיום 25.9.2017, במסגרתו התקבל ערעורה של המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (השופט א' דורון) במ"ת 1167-09-17 מיום 3.9.2017.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין ביצוע ארבע עבירות ניסיון להטרדה מינית של קטינה מתחת לגיל 15, לפי סעיפים 5(א) ו-3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק למניעת הטרדה מינית), בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ושלוש עבירות ניסיון למעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, המבקש קיים מספר התקשרויות באמצעות האינטרנט בין יום 29.6.2017 ליום 24.7.2017 עם סוכנת משטרתית אשר הציגה עצמה בפניו כקטינה בת 13.5 שנים. לפי הנטען, לאורך ההתקשרויות הציע

המבקש לסוכנת שורת הצעות בעלות אופי מיני, התייחס התייחסויות חוזרות למיניותה, וביצע בעצמו מספר מעשים מגונים בפניה.

3. במסגרת דיון בבקשת המשיבה למעצר עד תום ההליכים, טען המבקש כי יש למחוק את כתב האישום ואת בקשת המעצר מחמת חוסר סמכות מקומית. בית משפט השלום קיבל את בקשתו, בקובעו כי העבירות שבבסיס כתב האישום בוצעו לכאורה בביתו שבמרכז הארץ. על אף שמקום מושבם של הסוכנת ומפעיליה היה תחת סמכותו המקומית, פסק בית משפט השלום כי לא ניתן לקבוע שחלקה של העבירה אכן בוצע שם.

4. המשיבה ערערה על הכרעתו של בית משפט השלום לבית המשפט קמא. תחילה, נדרש בית המשפט קמא לשאלה אם יש לסווג הכרעה זו כ"החלטה", כטענת המבקש, או שמא כ"פסק דין", כטענת המשיבה. מאחר שהכרעה זו הובילה לסיומו של ההליך, פסק בית המשפט קמא כי ראוי להכתירה כ"פסק דין", המקים זכות ערעור. אשר לסוגיית הסמכות המקומית, הטעים בית המשפט קמא כי לא ניתן לראות את המעשים המיוחסים למבקש כמקיפים אך אותו ואת מחשבו, שכן קליטת מעשים אלה על ידי הסוכנת היוותה תנאי הכרחי להתגבשות העבירות שבהן הוא מואשם. לפיכך, נקבע כי צומחת בנסיבות האמורות סמכות מקומית הן במקום מגורי המבקש, הן במקום קליטת המעשים המיוחסים לו. לנוכח האמור, קיבל בית המשפט קמא את הערעור והורה על החזרת כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים על כנם. מכאן הבקשה שלפניי.

5. בבקשתו טוען המבקש כי עניינו מעורר שאלה עקרונית בדבר אפשרותה של המדינה להגיש ערעור על החלטה המוחקת כתב אישום בהיעדר סמכות מקומית. לשיטתו, מאחר שהמדינה רשאית להגיש את כתב האישום בשנית, הכרעה זו אינה סופית ואין זה ראוי כי תצמיח זכות ערעור. המבקש מוסיף ותומך את עמדתו בכך שהחלטה הפוכה, אשר הייתה דוחה את טענתו לחוסר סמכות מקומית, לא הייתה מקימה זכות ערעור. לפיכך, עמדתו היא כי פסיקת בית המשפט קמא אינה משקפת שוויון ביכולת הפנייה לערכאות. יתרה מכך, המבקש סבור כי שאלת הסמכות המקומית בעבירות מחשב, כדוגמת אלו המיוחסות לו בכתב האישום, אף היא מצדיקה דיון בבית משפט זה בשל חשיבותה.

6. המשיבה, מנגד, גורסת כי יש לדחות את הבקשה. המשיבה מבהירה כי פסיקתו של בית המשפט קמא מעוגנת היטב בהלכותיו המושרשות של בית משפט זה. לעמדתה,

בטענות המבקש מגולמת למעשה בקשה לקבוע אמות מידה חדשות לסיווג הכרעה כ"פסק דין" – אמות מידה שעלולות לשיטתה להוביל לתוצאות אבסורדיות ובלתי רצויות.

7. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור שני תינתן רק במקרים בהם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתעוררים שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה. המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים, שכן לא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלות מהותיות, או שהיא מערבת שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש ממשי מפני עיוות דינו של המבקש. מטעמים אלה בלבד, דינה של הבקשה להידחות.

8. למעלה מן הצורך, ולגופם של דברים – לא מצאתי כי נפל כל פגם בדרך הילוכו של בית המשפט קמא ובתוצאה שאליה הגיע. כפי שבואר היטב בפסק דינו, הכרעה בהליך פלילי תסווג כ"פסק דין" כל אימת שהיא הביאה את הדיון בתיק לסיומו (ראו למשל: רע"פ 6016/06 קובן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.7.2007)). פשיטא אפוא כי תנאי זה מתקיים בנסיבות שבהן מסיים בית המשפט את מלאכתו, ונדרשת המדינה לפתוח בהליך חדש בפני בית משפט אחר, כפי שאירע בענייננו. זאת ועוד, מסקנותיו של בית המשפט קמא מקובלות עליי אף ביחס לשאלת הסמכות המקומית בעבירות המנויות בכתב האישום. אינני סבור אפוא כי טענותיו של המבקש ביחס לסוגיה זו צולחות את המשוכה הגבוהה הניצבת בפני בקשה לרשות ערעור שני, כפי שהדגשתי לעיל.

9. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח בכסלו התשע"ח (6.12.2017).

ש ו פ ט